

Евро је омогућио Њемачкој неслућен развој који се заснивао на слободном и неограниченом извозу. Она, иначе, представља највећег свјетског извозника, јер експортује више од половине свог БДП-а, што је процентуално много више од Америке или Кине. Она је својим извозом роба, услуга и капитала „угушила“ мање и слабије развијене чланице ЕУ.

Њемачки бирачи су на изборима које је очекивала цијела Европа поново повјеровали Ангели Меркел. Она их је увјерила да привреда стоји добро, а да је једино она у стању да се избори да тако и остане. Међутим, Њемачкој је било добро у мјери у којој је другим чланицама ЕУ ишло лоше.

На највишим политичким нивоима у свијету годинама се (иза сцене) дискутовало са Њемачком уз оптужбу да је она безобзирно искористила финансијску кризу. Док су све остале велике државе — САД, Велика Британија, Јапан и Кина дале свој допринос у обезбјеђивању стимуланса за глобални раст економије, Њемачка се затворила у своје „мало“ тржиште, звано еврозона. Она је то урадила са циљем како би њени индустријалци могли што дуже да забаце своје удице у државе периферије еврозоне.

Клајд Престовиц („Интернешенел економи“) у тексту под насловом „Њемачка је невидљиви манипулатор валутом“ дао је сликовито објашњење: „Немојте да се бринете, ваша локална група њемачких индустријалаца је овдје да би вам помогла да сазнате шта су то структурне реформе које смо (иначе) ми створили са нашим партнерима у злочину (ММФ-ом, ЕЦБ и Европском комисијом), а које су срушиле вашу економију и ваш дуг учиниле још више неодрживим. Боже мој, зар нисмо ми Њемци великодушни?“

Њемачка је својом владавином у ЕУ и еврозони вјештачки створила јефтину валуту на основу које њена привреда има конкурентске предности на тржиштима у развоју. Од 2008. године њен суфицит у спољној трговини је био огроман и кретао се у распону од двјеста до двјестапедесет милијарди америчких долара годишње.

